

Enkeltheder angaar, eksempelvis antyde nogle faa Punkter, som jeg nok tror kunne være værdige Gjenstande for nærmere Overveelse. Jeg skal saaledes bemærke, at jeg antager, at der kan være Grund til at tage under Overveelse, hvorvidt det Tidstrum af 4 Maaned, som omhandles, baade under a og under b i § 2, maa anses for at være det hensigtsmæssigste i disse Forhold; navnlig har jeg i saa Henseende ikke ringe Tvivl, hvad angaar de 4 Maaned under b. Jeg skal endvidere antyde, at det ikke staar mig aldeles klart, hvorledes man skal opfatte de to Slutningslinier i § 2 b, sammenlignede med det sidste Punktum i § 9. Naar der i § 2 b nemlig kun er Tale om Tiender, Skove eller andre faste Eiendomme, forsaavidt de ere Grundlag for selvstændig Drift osv., og der i Slutningen af § 9 staar en Regel for, hvorledes der skal deles, saasnart der er Tale om en enkelt sammenhørende Eiendom eller Bedrift, mellem de forskellige Kommuner, er det mig ikke klart, hvorledes disse to Bestemmelser skulle fortaas, for at kunne komme til at staa i Samklang. Jeg skal ogsaa tillade mig at antyde, at jeg har ikke ringe Tvivl om, hvorvidt den Bestemmelse, der staar omialt i § 5, med Hensyn til hvad der skal fradrages i de Dele af Afgiften, som af Statens Eiendomme skulle svares til forskellige Kommuner, er berettiget; jeg har ikke ringe Tvivl, om den ikke vil komme til ganske lærtig og paa ubillig Maade at træffe visse Kommuner og ikke træffe andre, der i og for sig oppebære aldeles lignende Indtægter af Staten, hvilke jo stamme fra den Tid, da Staten var Godsherre i disse Egne, og altsaa ikke vedrøre dens Høihed som bestående Myndighed. Jeg skal tillade mig at antyde, at jeg naturligvis ligesaa lidt som tidligere kan gaa ind paa den Maade, hvorpaa man i § 9 har behandlet Gaver og Understøttelser. Jeg skal ligeledes antyde, at jeg nok tror, at det kan være Gjenstand for ikke liden Tvivl, hvorvidt man i § 11 har truffet det Rigtige med Hensyn til Minimumsindtægterne for de forskellige Kommuner, og jeg antager, at man neppe har gjort rigtigt i at ville gjøre Fradrag paa Grund af Familieforhold osv. paa Landet og i Kjøbstæderne, hvad jeg for Øvrigt tilliger, men ikke at ville gjøre det Samme i Kjøbenhavn. Men, som sagt, alt dette tilligemed forskellige andre Enkeltheder, som jeg tror maa komme frem, naar Sagen er gaaet videre frem paa sin Bane, skal jeg i Dag ikke indlade mig paa, saameget mindre som mine Anstuelser, hvad de fleste af disse Spørgsmaal angaar, ere nok-

som bekendte. Det, hvorfor jeg har begjæret Ordet, er for ganske kort at udtale, at dette Lovforslag, som det er fremlagt af den høitærede Minister, har særlig i to Henseender været mig en meget betydelig Støffelse. Det One, hvori jeg er bleven stufset, er det, at den høitærede Minister ikke har faaet den Tanke frem til Løsning, som jeg ser af Motiverne, at han billigere saavel som jeg, at Skatteforholdene nu bør afluttes til Kommunen, ligesom den i mange Aar har været afluttet til Staten, og som da ogsaa i det Hele taget de faste Eiendomsstatter i andre Forhold ere endelig fastslaaede. Den ærede Minister har vistnok udtalt i Motiverne, at han ikke finder, at en saadan Bestemmelse kunde have sin Plads i denne Lov, men jeg kan i alle Tilfælde ikke finde Andet, end at den berører denne Lov paa en overordentlig følelig Maade, og ikke sjønne anderledes, end at det er en Bestemmelse, som vi maatte have ønsket og ventet var kommen frem, saasnart der blev Tale om at give en Lov om den kommunale Bæftning. Det er jo nemlig ikke alene af overordentlig stor Betydning, hvorledes de personlige Statter skulle fordeles, men det er ganske vist neppe af mindre Betydning for dem, paa hvem Fordelingen skal finde Sted, at det er fastslaaet, hvad der skal svares i det Hele taget i personlige Statter, og hvor Meget tilveiebringes paa andre Maader. Jeg skal ikke indlade mig dybere her paa eller paa de andre Grunde, som tale for endelig at faae Skatteforholdene fastslaaede. Jeg skal kun bemærke, at jeg meget vel kan fatte, at der kan være forskellige Bæfteligheder at overvinde, og at det kan være nødvendigt først at have indhentet en hel Del Oplysninger, men jeg kan ikke indse, at der ikke i de i det Mindste 3—4 Aar, siden et Krav i saa Henseende aldeles bestemt kom frem fra Medlemmets Side her i Rigsdagen og deriblandt ogsaa fra min Side, skulde have været tilstrækkelig Tid til at indhente de nødvendige Oplysninger. Jeg kan heller ikke se Andet, end at de Bæfteligheder, som ere tilfede, maa kunne overvindes, og at i ethvert Tilfælde Bæftelighederne ikke ville blive mindre i Fremtiden, men nære sig Aar for Aar, eftersom Forholdene blive mere og mere indviklede, ligesom ogsaa en Ordning af Skatteforholdene vil gjøre det meget lettere at gennemføre forskellige andre kommunale Love. Jeg maa altsaa for mit Vedkommende beklage, at Lovforslaget ikke omfatter denne Del af den kommunale Bæftning, eller i ethvert Tilfælde, at der ikke samtidig dermed — naar man endelig vilde have den kom-